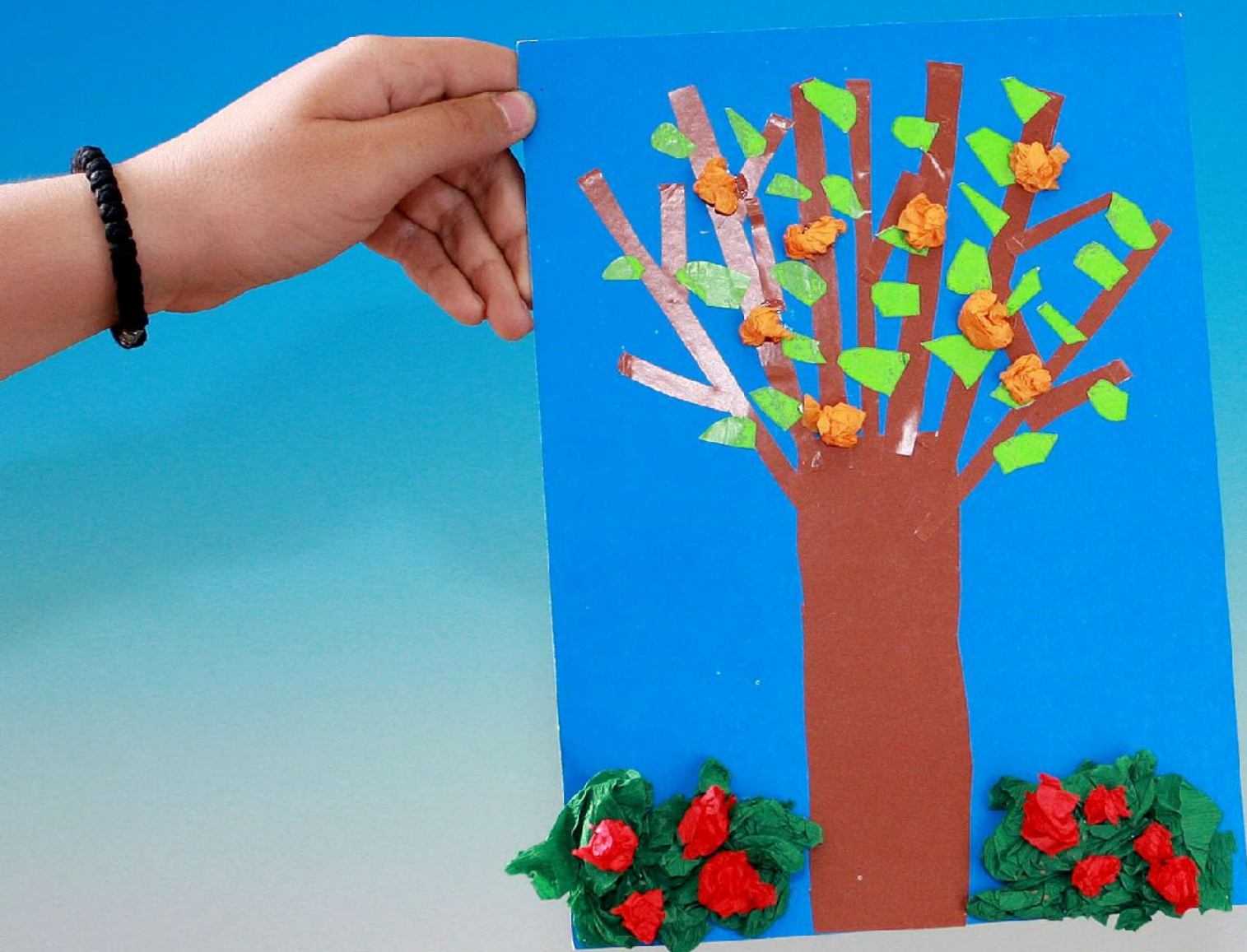

ГОДИНА VI

БРОЈ 8 МАЈ 2015.
ISSN 2406-2839

КОЧУТКО

ЛИСТ УЧЕНИКА ОШ "ПЕТАР КОЧУТ"

Рад ученика Николе
Мирановића 6/1

„КОЧИЋКО“
лист ученика ОШ „Петар Кочић“
Земун

ИЗДАВАЧ:
ОШ „Петар Кочић“

ЗА ИЗДАВАЧА:
Светозар Николић, директор

УРЕДНИЧКИ ТИМ:
Весна Босић
Милан Атанацковић
Неда Лојовић
Тара Томић 7/1

РЕДАКЦИЈА:
Петра Гојковић 5/2
Софија Станковић 5/2
Анђела Марковски 5/2
Симона Ђирић 5/2
Мина Петрић 5/2
Исидора Милутиновић 5/2
Ана Голубовић 5/2
Леа Благојевић 5/3

САРАДНИЦИ:
Данијела Вукосављевић
Весна Корица
Јелена Вујић
Драгољуб Илин
Милош Ђурић
Летица Шуша
Ивана Урошевић
Снежана Ђукић

ТЕХНИЧКА ОБРАДА:
Весна Босић
Милан Атанацковић

ФОТОГРАФИЈА:
Милан Атанацковић

ШТАМПАРИЈА: Графос, Панчево

АДРЕСА РЕДАКЦИЈЕ:
ОШ „Петар Кочић“
Првомајска 79
Земун
Тел. 011/2196-149

На насловној страни рад ученика
Милана Вуковића 3/1

Земун, мај, 2015.

НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА У ШКОЛСКОЈ 2014/15. Г.

Један од основних циљева сваке секције јесте подстицање стваралачког рада ученика, реализовање креативних способности ученика и радост свих који учествују у њеном раду.

Током ове школске године чланство секције су углавном чинили ученици петог и седмог разреда, уз континуирано укључивање и мотивисање ученика млађих разреда да се заинтересују за њен рад. Сви чланови секције имају и додатну жељу да се у животу баве новинарским радом, па су им задаци и поделе задужења били прави почетни кораци увођења у овај одговоран посао.

Ученици су посебно заинтересовани за истраживачко новинарство и њихове жеље су усмерене на то да постану људи који ће руковођени dobrim примерима препознавати и указивати на недостатке и неправде у друштву. Тежња да се друштвена заједница поправи, особина је свих, али новинари се у томе највише истичу.

Новинар није онај ко само информисе јавност о актуелним дешавањима. То је човек који својим стваралачким радом покушава да у јавности пробуди свест о хуманости, искрености и одговорности. Мора да буде способан, тачан и објективан и да се у правом тренутку нађе на правом месту.

Ми не желимо да се само зовемо новинари, већ желимо да својим радом покажемо да то и јесмо.

Тара и Леа

ЧЛАНОВИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

Леа

Тара, Ана, Исидора, Петра

Анђела

Софија

Мина

Симона

МОЈА ШКОЛА

Свака школа је на свој начин лепа и украшена. Неке које су направљене у скорије време су модерније уређене како споља тако и унутра, али не треба заборавити ни старије школе, јер оне увек имају врло лепих и занимљивих детаља које већина новијих школа нема.

Моја школа је саграђена давно и изгледа да је јако стара, али ипак када се завири у њену унутрашњост види се да и она има много оног што одликује и ове модерније школе. Кабинети су већином офарбани у ведре и веселе боје, у наранџасто и бело, имају нове клупе, столице, катедре и табле. Компјутери су распоређени по кабинетима информатике, техничког, ликовног, у зборницама и у библиотеци. Библиотека користи сваки угао за додавање нових украса како би обогатила свој ентеријер. Наставници и учитељи се труде да што више оплемењен простор за своје ученике. У акције уређења школе укључени су и наши родитељи и локална заједница.

Моја школа јесте стара, али има богату традицију, вредне наставнике и најбоље ученике. Онај ко није ишао у „Кочић“, тај не може да зна колико је овде лепо и како се лако, а много учи.

Исидора Милутиновић 5/2

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

373.3/4(497.11)

КОЧИЋКО: лист ученика ОШ "ПетарКочић" / за издавача Светозар Николић
- год. 1, бр. 1 (1997) - - Земун: ОШ "ПетарКочић", 1997 - (Панчево: Графос)
- 30 cm

Двапут годишње
ISSN 2406-2839 = Кочићко
COBISS.SR-ID 215472652

УВОДНА РЕЧ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ

Основна школа „Петар Кочић“ као једна од најстаријих школа у општини Земун а и шире, образовала је и васпитавала генерације наших грађана више од једног века. Изнедрила је значајан број угледних личности нашег друштва, а и даље има визију да уз квалитетан и подмлађен кадар који у потпуности прати реформу образовања и васпитања постиже максималне резултате и тако помогне развоју и напретку друштва у целини.

Наша школа ће се и даље трудити да задовољи све потребе ученика и њихових родитеља на образовно-васпитном, културно-забавном, спортском и другим пољима, зависно од њиховог интересовања, што чини мисију, јер поред образовања, негује и развија међусобне односе

на релацији ученик - наставник - родитељ, јачајући колективни дух, као и међусобно поштовање и уважавање.

Наравно да је неопходно напоменути да поред квалитетног кадра школа треба да има и одговарајуће услове за рад и квалитетна и савремена аудиовизуелна наставна средства. Зато и овом приликом морамо истаћи да нам је школа већ седам година у програму хитне санације, коју је највише ометало питање катастарских парцела које нису на време преведене из друштвене у школску имовину, што је учињено преко Градске управе града Београда. Коначно је и томе дошао крај, па су све парцеле обједињене. Очекује се да уз максимално залагање руководства Школе и свих меродавних установа кренемо у санацију што је пре могуће.

Уз ову санацију започело је уређење школског дворишта и то озелењавањем једног дела, постављањем клупа, клацкалица, љуљашки и новог осветљења.

У школским просторијама уведен је појачани сигнал за интернет и постављена школска веб презентација да бисмо појачали систем информисаности о дешавањима у нашој школи, а такође и бољу комуникацију са осталим школама и другим установама са којима сарађујемо.

Реализацију свих планираних задатака прати и неизбежан сегмент вредновања рада свих кључних области, који служи као основа праћења реализације годишњих планова, а у перспективи ће представљати основ спољњег вредновања по коме ће се оцењивати и финансирати рад школе.

Као што се види из овог излагања, наша очекивања су велика, али на основу урађене анкете са родитељима ученика наше школе можемо да закључимо да имамо значајан број родитеља који желе да нам се прикључе и активно учествују у нашим наведеним активностима.

И овом приликом се захваљујемо свим донаторима, установама и људима добре воље на сарадњи у зацртаним развојним плановима школе.

Директор школе
Светозар Николић

НАЈВЕЋА ВРЕДНОСТ НАШЕ ШКОЛЕ - НАШИ УЧЕНИЦИ

Највећа вредност и понос ОШ „Петар Кочић“ јесу њени ученици, нарочито они који су име своје школе пронели широм Србије на бројним такмичењима на којима су учествовали. Једна од најуспешнијих је Невена Јарић, ученица 8/1, која је на Републичком такмичењу из књижевности освојила трећу награду. Ово је свакако Невенин највећи успех, али ни други које је постигла током осмогодишњег школовања у „Кочићу“ нису ништа мањи. Не смео заборавити да је она у својој генерацији једини ученик који је од првог до осмог разреда носилац титуле Поштовани говорник, коју је освајала на читалачкој смотри „Читалачка значка“.

Невена Јарић 8/1: Кажу да у животу сви имамо неки исцртани пут по коме идемо. Сваки дан да нам је негде записан. Сваки нови дан да је нова борба. На рођењу сви добијемо по нешто, таленат за музику, математику, талент за писање, неко талент за спорт. Ако се препозна на време, таленат се онда гаји и развија. Испуњавам своја и очекивања родитеља и својих наставника. Нисам љубитељ такмичења, али ако морам није ми тешко. Једино се у мени одвијају драме: Да ли сам прошла? Можда сам могла још једном да поновим? Можда, можда...

Сваки пут је тако. У мојој глави су сумње да се не обрукам, да могу још више и боље и да ли сам нешто пропустила или погрешила. Те све недоумице обично су ту до почетка такмичења, а онда се заледим и радим, не размишљајем ни о чему, само о ономе што је испред мене.

Учествовала сам на такмичењима из „Читалачке значке“ и из „Књижевне олимпијаде“. Уложила сам много труда и уз доста знања и среће добила сам и награде. Највећа награда коју сам добила је треће место на Републичком такмичењу из „Књижевне олимпијаде“. Ове године у дубини душе осећала сам да сам спремна, али сам стално била под тремом. Када се резултати саопште, онда све постаје лакше. Труд и рад су се исплатили, а хвала и срећи која је била на мојој страни. Испунила сам очекивања и наставнице која је радила са мном.

Сада знам да је у свемиру све повезано, да је мој успех део неког важног система у коме сам ја испунила један од својих задатака.

ИНТЕРВЈУ СА... Јелена Вујић, наставница веронауке

Морам да признам да овај интервју радим са помешаним осећањима радости и туге. Радости - јер радим интервју са омиљеном наставницом, а туге - јер после скоро пет година, наставница Јелена Вујић нам више не предаје, одлази из наше школе. Поред тога што нам је пренела многа знања из веронауке, наставница Јелена нам је била - чини ми се и много више од наставнице - она нам је (када је то било потребно) била и другарица и саветник. Некада скоро и као други родитељ. Сматрам да је посао наставника леп, лепо је своје знање преносити другима. Али то сигурно није лако - моја мама, такође, ради као професор у школи, па видим често на њој колико је то данас исцрпљујући посао, који захтева и чврсте нерве. Због тога верујем да ће нам та смиреност и ведрина наставнице Јелене (која можда извире из самог предмета који предаје) свима пуно недостајати...

Петра Гојковић 5/2

Зашто сте се определили за посао наставнице веронауке?

Зато што ми се указала прилика на факултету да то радим и видела сам могућност да нешто ново научим, да стекнем неко ново искуство, а после 10 година стажа, сигурна сам да нисам погрешила.

Да ли се лакше сналазите у улози наставнице или учитељице?

Не видим неку велику разлику, подједнако ми је лепо и подједнако је интересно када радим са млађом као и са нешто старијом децом.

Да ли Вас је нешто посебно инспирисало да постанете наставница веронауке?

Прво питање је било слично, па сам на њега практично одговорила, но, могућност да испробам нешто за мене тада ново, свакако је била инспиративна.

Да ли сте задовољни функционисањем наше школе?

Захваљујући колегама који се труде, да, али имам замерку на ученике, пошто су и они исто део школе. А то је да су они помало лењи и незаинтересовани, мислим да су паметни и да то треба да искористе како би свима нама у школи било боље и лепше, да они своју памет и своје таленте искористе.

Можете ли нам кратко рећи како Ви гледате на веру?

Док сам била млађа, на то сам гледала као на нешто занимљиво, а данас већ не могу да замислим живот без вере.

Да ли ваша побожност утиче на вашу благост према ученицима?

Тако би требало да буде, сад, колико сам ја побожна..., човек се труди, али би требало да буде тако, да то побожност доноси...

Да ли вам је било тешко да завришете факултет за вероучитељку?

Нешто ми је било теже, нешто ми је било лакше - као и вама у школи - неки предмети ми иду боље, мање времена треба да их спремим, неки лошије...

Извините, можете ли нам набројати које сте предмете имали?

Нећу све да наведем, имала сам, на пример, предмете Стари Завет, Нови Завет, Историју Цркве, Догматику, Етику, Црквено појање, разне језике: црквенословенски, јеврејски, старогрчки, енглески језик итд...

Можете ли нам рећи неку реч на неком од тих језика?

Ви знате више речи на јеврејском, рецимо - Амин! - што значи *нека тако буде* или на старогрчком Евхаристија - што значи *Свето Причешиће*...

Да ли мислите да наставни програм треба да се промени и да се прилагоди овом новом времену и узрасту ученика?

Па могло би ту нешто мало променити, да се мало прилагоди овим новим технологијама, али не претерано.

Омиљени писац или књига?

Волим Достојевског, волим Џејн Остин... и волим да читам Свете Оце Цркве.

Да ли бисте волели да budete одељењски старешина?

Волела бих, али ту има много администрације, а мање бављења и дружења са децом, тако да и не морам.

Када бисте у живот кренули испочетка, да ли бисте се поново определили за вероучитељку?

Па, да.

Мислим да нисам погрешила. Можда то ви не бисте изабрали, јер нисте пробали да будете вероучитељи.

Које су ваше ваннаставне активности и да ли их имате?

Ако мислите на хоби, немам га. Раније, док сам била млађа бавила сам се разним спортовима, али све на кратко. Ишла сам на пливање, мачевање, али генерално, немам неки хоби.

Колико дуго радите у школи?

Десет година, али не све у овој школи, радила сам и у другим школама.

На који начин бисте спречили насиље у школи?

Па, моје мишљење је, да генерално ми треба да покушамо да сами себе контролишемо, да не будемо ми изазивачи било каквог насиља. Тако да, када бисмо се сви тиме руководили, ако би свако водио рачуна како се понаша, сигурно бисмо зауставили насиље свуда, а не само у школи.

Да ли сте Ви лично били у прилици да спречавате насиље у случају туче у овој школи и како сте то радили?

Станем “између две ватре” и покушам да умирим, раздвојим и помирим сукобљене (осмех).

Ово су била припремљена питања од стране новинарске секције. Може још неко кратко питање?
Наравно.

Шта мислите о друштвеним мрежама?

Генерални став је да ту има свакако и позитивних и негативних страна, али, нажалост, негативне као да преовлађују.

Има много злоупотреба и зато мислим да је та позитивна страна мање изражена.

Да ли сте некада размишљали о бављењу неком уметношћу, да ли сте размишљали да будете рецимо глумица или певачица или нека позната личност?

Мени је рецимо жао што не умет да певам, била ми је жеља да певам у црквеном хору, не да будем оперска певачица, него једноставно да певам лепо.

Затим, када сам била мала свирала сам клавир, а глума би ми можда била инетресантна, видите да знам да се шалим (осмех).

Хвала Вам најлепше на разговору за “Кочићка”.

Хвала Богу, хвала и вама.

Разговор водиле: Петра Гојковић и Мина Петрић 5/2

ИЗ МОГ УГЛА

Селидба – за и против

Пријатног летњег поподнева мама и тата изненада улетеше у моју собу. У себи сам се уплашила и упитала да ли нешто није у реду. А они у један глас узвикнуше: „Селимо се!“

Селидба ми је звучала напорно и страшно. За једну шестогодишњакињу то је био прави терет. Одрећи се лепог мирног краја? Другара из вртића? Селидба – реч која је звучала бесмислено. Док смо се мама, тата и ја препирали, мој мали брат је плакао. Као да је давао сигнал да му наша свађа и бука не пријају. Тата и ја отишли смо у кухињу, а мама да успава брата. Када га је мама успавала, и она је дошла у кухињу. Тада смо могли на миру да поразговарамо о новонасталој ситуацији. Тата је предложио да изнесемо своје ставове зашто желимо да се селимо, а зашто не. За – па просто није постојао разлог зашто мама и тата желе да се преселе, они су то једноставно хтели. Против – прво, зато што не желим да се одвојим од друштва; друго, зато што је крај и парк у њему занимљив; треће, није било потребе... ја нисам рекла ниједну реч за, а они ниједну против. То је стварало велики проблем. Мама и тата су на крају одлучили. Ипак се селимо. Била сам јако, јако тужна што ћу напустити све познато. Кренули смо да пакујемо ствари. За недељу дана били смо спремни за одлазак из стана. Пре него што смо тог дана изашли из стана, заспала сам. Нису хтели да ме буде. Мама и тата су изнели већ пола кутија када сам се пробудила. Изашли смо из стана и зачудила сам се што не идемо у ауто, нема камиона за селидбе и гомиле ствари на тротоару. Боже, као да се селимо у стан преко пута - помислила сам, а родитељи су прочитали моју мисао. Слатко су се насмејали. У том тренутку лице ми се озарило. Била сам пресрећна.

Селидбе некад могу бити ужасавајуће, а некада непредвидљиве и узбудљиве. Није лоше када се пробају нове ствари.

Софија Станковић 5/2

ИЗ МОГ УГЛА

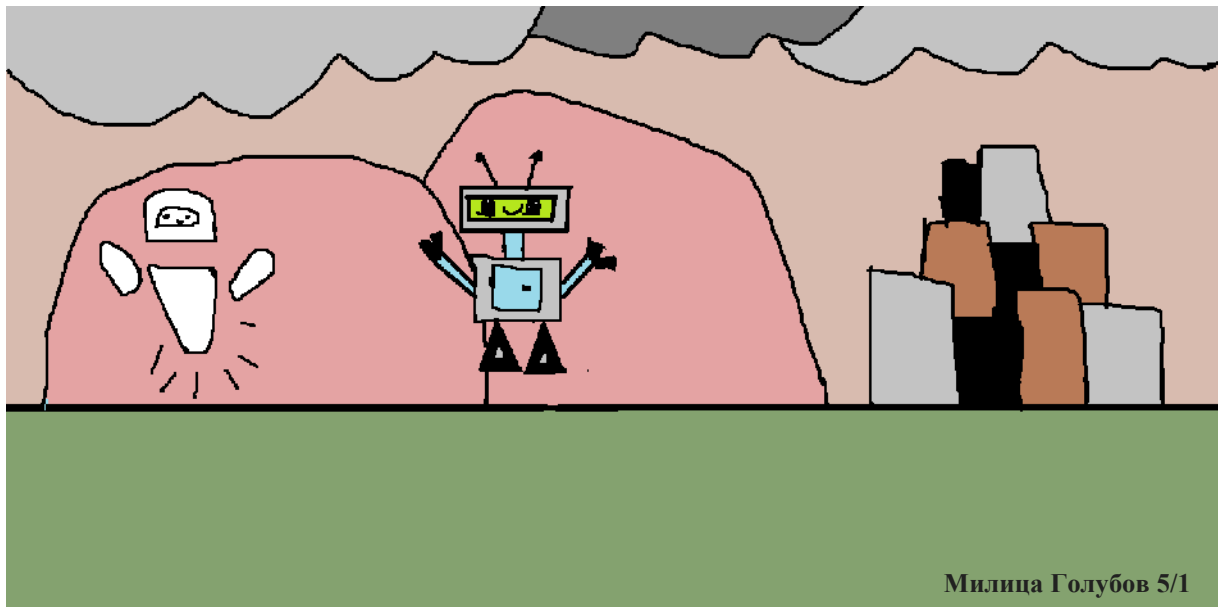
Мој хоби

Често кажу да књиге представљају врата која воде у други свет. Оне нас могу вратити у далеку прошлост или нам показати будућност. Понекад осликавају стварност, а понекад нам помажу да од ње побегнемо. Захваљујући књигама се буди машта, која ствара слике нестварне лепоте.

Од малих ногу сам открила лепоту читања и неговала је годинама. Још од тада радо посећујем библиотеке, које су највећи чувари овог богатства. Уживам док пролазим између високих полица, читам називе књига и размишљам шта се крије између њихових корица. Читање је најбољи лек за лоше расположење, јер нам помаже да бар тренутно не мислимо о проблему који нас мучи. У књигама наилазимо на јунаке налик себи, неке из нашег окружења или на ситуације и догађаје које смо можда и сами проживели. Оне могу и да нас растуже, када се нешто лоше деси јунаку за ког смо се везали читајући дело. Али и да нас засмеју или развеселе. Добра страна књижевности је то што пружа много тема о којима можемо разговарати, дискутовати и размишљати. Свако од нас може да изабере нешто што му одговара, нешто у чему ће да ужива.

Сваки писац има мисију да својом књигом подстакне оно најбоље у људима, да људи не буду једнолични. Кроз књижевност упознајемо људе око себе на различите начине из различитих углова. Аутори својим делима чувају успомену на себе и на време када су живели. Док их читамо, оживљавамо њих и њихово стваралаштво.

Ана Голубовић 5/2

Милица Голубов 5/1

Посматрала сам једног занатлију

Занат представља људску вештину, посебан рад руку које производе изузетне предмете. У прошлости су се људи бавили различитим занатима, међутим, ово савремено доба довело је до изумирања многих. Један од тих заната је сајција (часовничар).

Часовничари раде у радњи, која је обично веома мала и скучена, али им то не представља проблем да изузетно вешто направе или поправе сатове. Они без обзира на нове технологије и све више јефтиних и некавалитетних материјала, раде пуном паром и труде се да покажу сва своја умећа. У пријатној атмосфери сваке секунде откуцавају казаљке часовника са свих страна и из свих углова које у ритму откуцаја срца ставарају фантастичан дует садашњих и прошлих времена.

У прошлости су часовничари израђивали све потребне делове да би направили сат, али данас они само замене поковане или истрошене делове који долазе из фабрика. Мој дека је говорио: „Без алата нема ни заната“, тако и часовничари без свог посебног алата не би могли да направе добар и леп сат. Овај занат пре свега подразумева вешт рад рукама, као и креативност. Да би се сат направио, треба знати све његове делове, како функционише, треба осмислити да што боље изгледа и да буде практичан, а то уопште није лако.

Људи не би требало да заборављају старе занате и занатлије. То су својеврсни учитељи и требало би да се угледамо на њих и њихов начин очувања традиције. Ти људи не би били то што јесу да нису отишли један степен више... Један степен више од својих узора и предака негујући сећање на неку топлију и нежнију страну живота.

Тара Томић 7/1

Кућа мојих предака

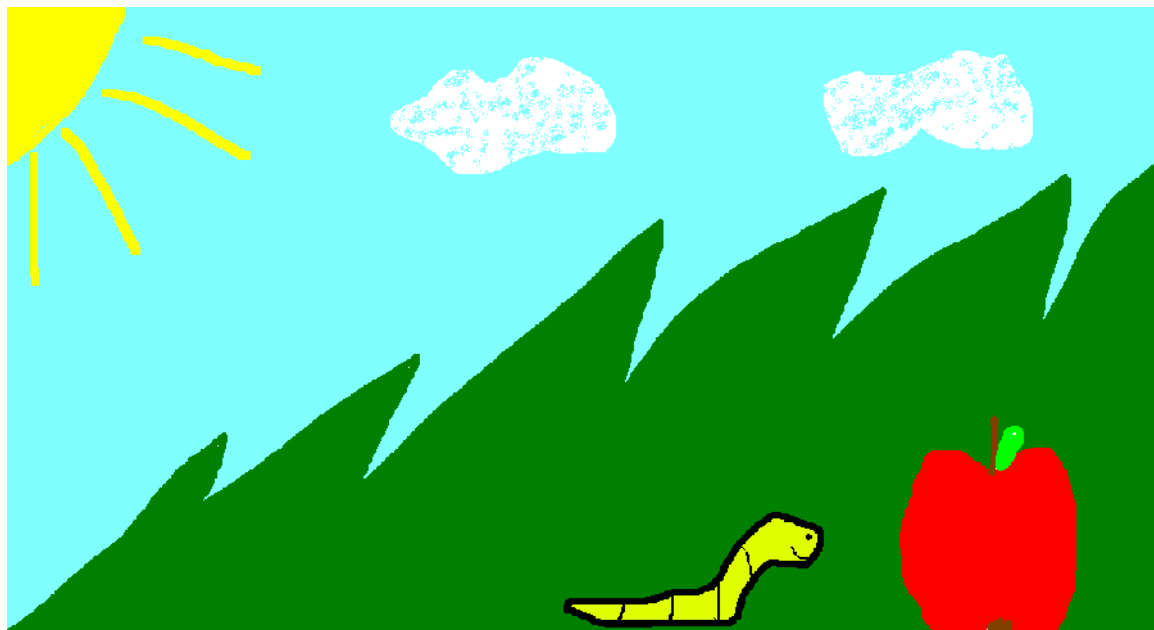
ИЗ МОГ УГЛА

Стазе живота преплићу се и разилазе, али само је једна којом се увек враћам на место које не желим да заборавим, место пуно успомена. То је кућа моје баке.

Кад год бих ишла код баке пролазила бих уским, каменим путићем, а до куће би ме допратила песма птица. У једном тренутку нашла бих се окружена дрвећем, а већ у другом на пространој ливади. У углу те ливаде налази се једна мала бела кућа. Око ливаде круже планине које као војници крију и бране ту кућицу. Отварам малу зеленкасту капију, газим по зеленом травнатом тепиху и скачем право у бакин топли загрљај. Мала фонтана и патуљци расути као бомбонице по торти стоје на зеленој трави, смешкају се и као да говоре: „Добро дошла! Уђи“. Трчећи отварам врата и одједном се налазим испред дугачког и уског ходника препуног црно-белих фотографија. У ваздуху се осећа мирис опраног веша и колачића које је бака тек испекла. У кући се налазе две собе. Једна соба је препуна старих гоблена и других везова. Друга соба је соба моје баке. Мој омиљени део куће је поткровље. Изнова бих се пењала старим, дрвеним степеницама и посматрала како дан замењује ноћ, месец навлачи своју жуту капицу и заједно са читавим селом тоне у сан... Али не и ја. Још мало гледам, будна сам. Чујем љуљашку како шкрипи, а нико се не љуља на њој. Из дубоких нежних сањарења прене ме поветарац који доноси свеж планински ваздух и мами ме да заједно са селом утонем у сан. А ујутру... А ујутру би ме пробудио опојан мирис доручка. Ммм. После доручка обично одлазим кући... Волела бих да останем још мало, али обавезе зову. Једва чекам да поново дођем у ту стару кућу!

Време ће пролазити, сећања ће се мењати и нагомилавати, људи ће одлазити, а успомене ће остати на фотографијама једне старе куће као сведок времена... Једне старе куће - куће моје баке!

Тара Томић 7/1

Ива Мркајић 5/1

Шетња кроз шуму

Сунчеви зраци немирно извирују кроз густе крошње младог дрвећа. Док полако шетам, под ногама ми шушка суво и крто лишће још од прошле јесени. Начуљим уши и пажљиво слушам песме цвркутавих птичица које лепршају око мене. Уживам у призору. Могу да осетим благ поветарац који ме тера да помиришем цвеће прелепих јарких боја. Близу цвећа, видим и ужурбане скакавце који хитро скакућу са цвета на цвет и у ројевима се скривају у трави. Остала је усамљена само једна пчелица, коју сам без разлога почела да пратим. Пратећи је, ускоро сам чула како нешто шушти. Тада сам наишла на један поточић који је гласно жуборио, као да је желео да га чујем, посетим, застанем и попијем воде. Руку сам ставила у хладну воду и њоме направила благе таласиће. Била ледена, али кристално чиста. Видела сам дно и малене рибице које уживају у незагађеној средини. Погледала сам ка небу. Мрки и љути облаци су заклонили сјајно плаветнило. Једна несташна капљица ми је пала на нос. Убрзо је почео и плусак. Киша, као нека елегантна госпођа, прошетала је шумом. Продрмала је лишће уз тихо шуштање. Било је време да кренем. Ставила сам капуљачу и упутила се ка кући. Птичице су ме пратиле, махнула сам им и отпратила погледом назад у шуму. Капљице су замутиле стакло прозора крај кога сам стајала и полако клизиле низ окна. Мој тужан одраз на мутном стаклу све више и више је блео...

Мина Петрић 5/2

ВАЖНИ ЈУБИЛЕЈИ

Нушићеви дани

Наша школа обележила је 150 година од рођења Бранислава Нушића низом активности од 3.11. до 13.11.2014. г. Ова важна годишњица обележена је у организацији Тима за културну и јавну делатност на челу са Јеленом Вујић, вероучитељком, Весном Босић, библиотекарком и Драганом Матовић, учитељицом. Нушићева недеља започела је јавним часом на тему „150 година од рођења Бранислава Нушића“, који је за све заинтересоване ученике, родитеље, колеге и сараднике припремила и реализовала Весна Босић. Техничка подршка часу били су Мирослав Захаријев, медијатекар и Милан Атанацковић, наставник ликовне културе.

Одломци из Нушићевих драмских комада, у извођењу ученика од четвртог до осмог разреда за ученике школе, родитеље и пријатеље, изведени су у холу школе у уторак, 4.11.2014.г. Драматизацију одломака из „Аутобиографије“ и поставку за сцену урадила је Весна Босић, улогу Бранислава Нушића играо је Петар Пузовић 5/2, дечак Нушић је био Влада Папрић 7/2, Перса Елена Милић 5/2, професор географије Милош Влаисављевић 7/3, професорка српског језика Виолета Јацић 7/3 и дечаки Никола Тодовић и Лука Младеновић 7/2. Драматизацију одломака из „Хајдука“ припремила је и реализовала Горанка Пекић са ученицима шестог разреда. „Сумњиво лице“ је приказано у извођењу ученика 8/1 које је за сценски наступ припремила Неда Лојовић, а „Кирију“ су извели ученици 4/2 и 4/3 разреда, које је припремила учитељица Драгана Матовић. Техничка подршка приредби био је Мирослав Захаријев.

Подршку обележавању важне годишњице у нашој школи дали су и глумци Позоришта на Теразијама, Наташа Балог и Веселин Стијовић, представом „Весело позорје“ за ученике првог и другог разреда, и ученике од петог до осмог разреда.

Иако је Нушић писао драме које су углавном посвећене одраслима, његова потреба да засмејава дала је идеју нашем Тиму да припреми и приредбу „Нушић за најмлађе: СМЕХА НИКАД ДОСТА“. Приредбу за предшколце осмислила је и припремила Драгана Матовић, учитељица 4/3, уз подршку Весне Босић, Весне Корице, Љиле Јовановић и Јелене Вујић. За своје најмлађе другаре рецитовали су, певали и глумили ученици четвртог разреда. Гости су била деца из предшколских установа „Искрица“, „Земунски бисер“ и предшколска група из ОШ „Петар Кочић“.

Тематску недељу посвећену Нушићу пратила је стална поставка изложбе карикатура које су нацртали ученици другог разреда (учитељице Љиле Јовановић, Весна Корица и Љубица Панић) и шестог разреда (наставник Милан Атанацковић) и угледни час „Сумњиво лице“, који је у 8/1 реализовала Неда Лојовић. Изложба је била употпуњена паноима на тему СМЕХ, обрађену из области биологије (наставник Мирјана Травица). Музiku за представе и приредбе припремила је Тамара Маројевић, наставник музичке културе.

Ћопићу у част

Месец март изабран је у плану Културне и јавне делатности школе као месец за обележавање важног јубилеја - 100 година од рођења српског писца Бранка Ћопића. Ова важна годишњица обележена је на часовима српског језика, одељењске заједнице, музичке културе и у оквиру ваннаставних активности. У планираним активностима учествовали су сви ученици од предшколског узраста до осмог разреда, а завршна свечаност организована је 31.3.2015. г. у холу школе. Приредби су присуствовали наши најмлађи другари из предшколске групе која ради у оквиру школе, као и гости из вртића „Искрица“, „Земунски бисер“ и „Зврк“. У програму су изведена најпознатија Ћопићева дела за децу. Ученици првог разреда рецитовали су поему „Јежева кућица“, другаци су извели драматизацију романа „Доживљаји мачка Тоше“, а ученици четвртог разреда „Огласе Купусног листа“, „Огласе Шумских новина“ и „Сви под кревет“. Својим рецитаторским умећем, међутим, све је засенио ученик Богдан Бурић 2/2 извођењем омиљене дечије песме „Болесник на три спрата“.

Хуманитарни турнир „ЗА ИВУ”

У школском дворишту наше школе, 14. априла, за време ускршњег распуста, одржан је хуманитарни турнир „За Иву”. У уторак је одиграна групна фаза такмичења, док је среда била остављена за финалне мечеве. Сваку екипу је чинило четири играча и голман. Цена учешћа на турниру била је 2.000,00 динара по екипи. Поред тога, поред терена налазила се кутија за добровољне прилоге. „Јазак” је донирао пакете воде, док су за победника турнира биле обезбеђене мајице. Свака екипа је добила захвалницу за учешће на турниру, док су најбољем играчу и стрелцу уручене дипломе. Мала Ива Милосављевић са својим оцем дошла је на финални меч. Сав прикупљен новац је предат Ивином тати.

На идеју за турнир дошли смо пре ускршњег распуста, када је у школи био одржан хуманитарни базар како би се помогло у сакупљању дела новца који је потребан за Ивину операцију у Русији. Хтели смо некако да помогнемо, слали смо поруке, али смо схватили да то није ни изблиза довољно. Онда смо дошли на идеју да организујемо турнир у фудбалу. Спојили смо нашу љубав према фудбалу са великом жељом да помогнемо највише и најбоље што можемо. Екипе смо углавном окупљали преко друштвених мрежа. За турнир се пријавило 12 екипа.

У организацији турнира учествовали су: Марко Селкић, Никола Бањац, Лука Торшан и Славко Бабић, ученици одељења 8/2. Наше породице су подржале турнир и свако је помогао колико је могао. Захваљујемо се првенствено школи, која нам је уступила школски терен и маркере, води „Јазак”, која је донирала шест пакета воде, као и свима који су се одазвали акцији.

Не планирамо да станемо са подстицањем људи да буду хумани и помогну нашој Иви. Планирамо још један „Матурски турнир за Иву”.

Марко Селкић 8/2

Дружење са Давором Штефанеком

Наша школа имала је посебну част да у уторак, 16.12.2014. г. угости светског шампиона у рвању Давора Штефанека. Овај изузетан млади човек одржао је јавни час рвања под слоганом „Буди шампион! Тренирај најтрофејнији олимпијски спорт - БУДИ РВАЧ!” и презентацију овог борилачког спорта. Иако важи за спортску нацију, индивидуални спортови попут борилачких, нажалост, немају велику подршку друштвене заједнице и за ове врхунске спортисте чује се тек када за репрезентацију освоје неку од медаља. Један од тих спортова је и рвање. Наша школа прикључила се акцији представљања индивидуалних спортова и упознавања са правим спортским вредностима.

Давор Штефанек је рвач из Суботице и репрезентативац Србије, светски шампион из 2014. године. Такмичи се у рвању грчко-римским стилем, у категорији до 60 кг. Био је члан рвачких клубова „Спартак“ из Суботице и „Пролетер“ из Зрењанина, а учесник је Олимпијских игара у Атини, 2004. и Пекингу, 2008. године. Један од спортиста на чијем примеру учимо да само доследност, упорност и посвећеност могу да обезбеде прави успех - онај ко је одговоран према својим обавезама, он је прешао пола пута до остварења својих снова. Уз шампионске титуле овог младог човека одликују култура и образовање што је важно истаћи у времену у коме би млади да су познати спортисти, а да се не намуче ни у школи ни на тренингу.

Штефанек је присутним ученицима, наставницима и родитељима показао најзначајније борилачке захвате и у обраћању истакао да је најважнији спортски дух, љубав према спорту, здрав живот и неговање правих спортских и људских вредности. Најспретнији ученици искористили су ову прилику да се боре са светским шампионом и сами покажу нека своја умећа. Уз шампиона, гост школе био је и Горан Касум, бивши рвач, а данас професор на Факултету спорта и физичког васпитања у Београду и председник Рвачког савеза Београда, који је коментарисао Штефанекове захвате. Час су пратили и новинари из спортских редакција листова „Спорт”, „Спортски журнал” и „Блиц”, као и ТВ РТС и Б92. Јавни час је завршен дељењем аутограма и флајера и, наравно, фотографисањем.

МЛАДИ ЛИТЕРАТИ

Пролеће

Свакога марта,
са пуно среће,
долази нама
жељено пролеће.

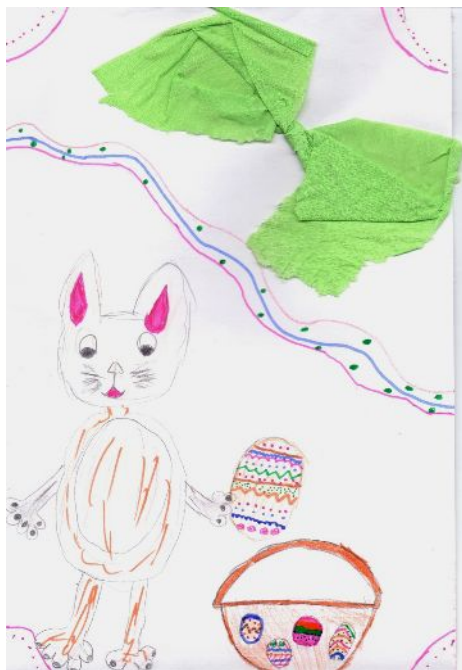
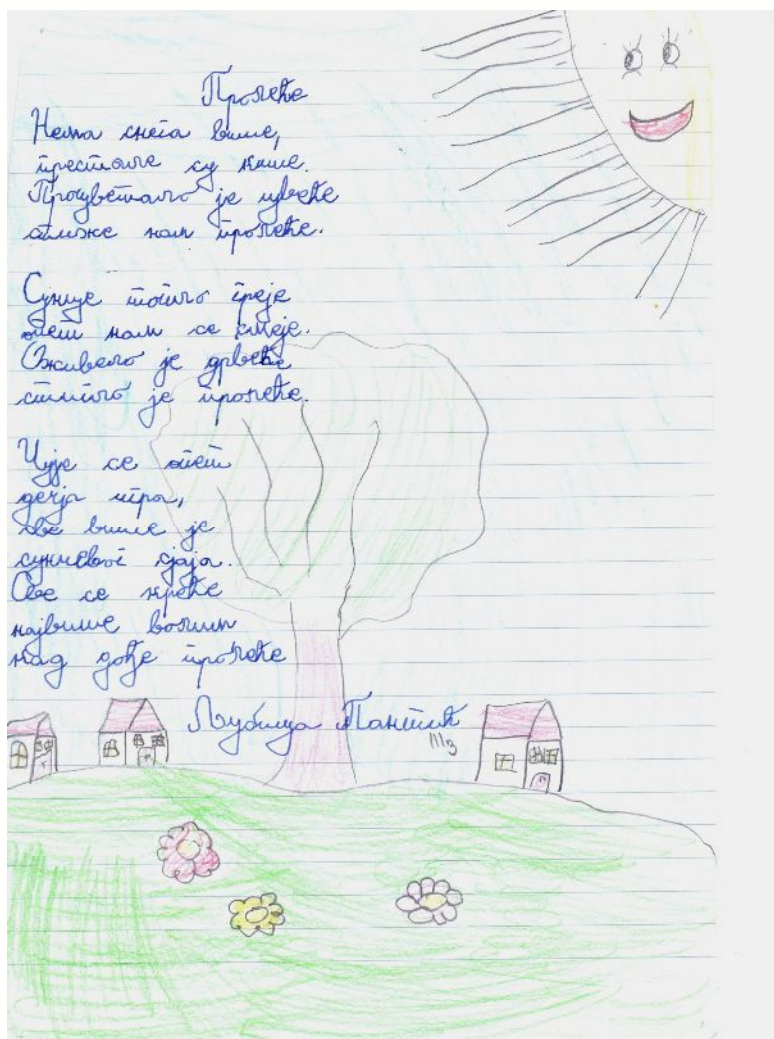
Буди се цвеће,
дрвеће листа,
а мој крај тада
мирише и блиста.

Пупољак мали
из цвета креће,
природа нама
најављује пролеће.

Људи су срећни,
живот се буди и
лепша зора тада заруди.

Са гране се чује
цвркута звук,
нестао је тужан
зимски мук.

Марина Кузман 3/1

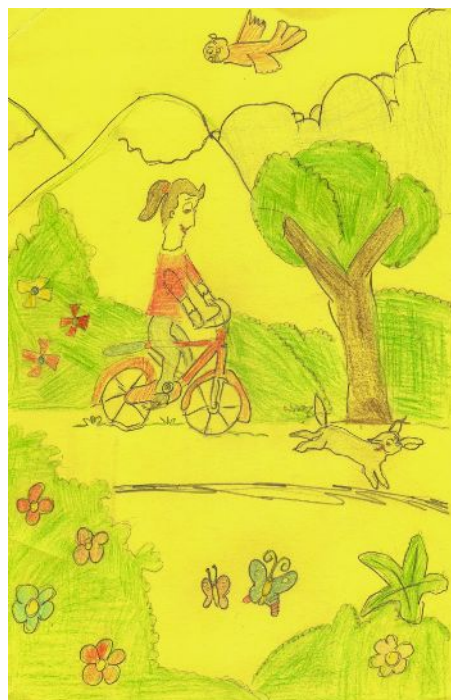
Мој зец

Имам зеца малог
весело се смеје,
кад га узмем у наручје,
он ми руке греје.

Мале ноге, мале очи
а сиве је боје,
само му велике уши
на глави усправно стоје.

Мој Зечевић мали
има лоше стране,
пишки по тепиху,
не плаши се маме.

Растко Девих 3/2

Теодора Димитријевић 3/2

Марина Кузман 3/1

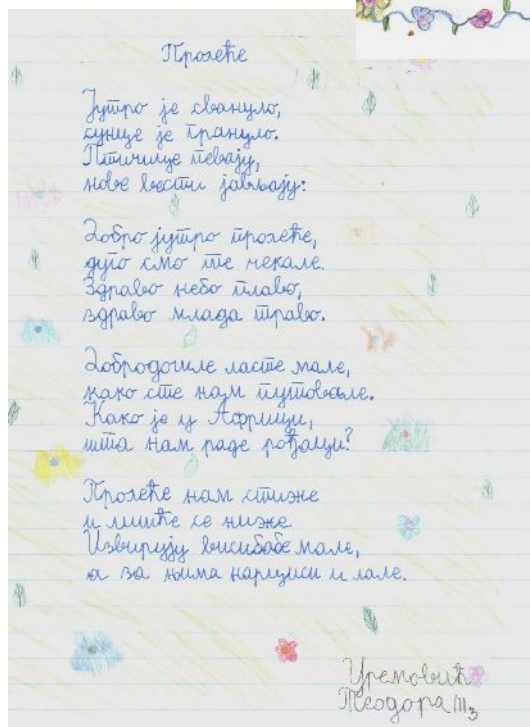
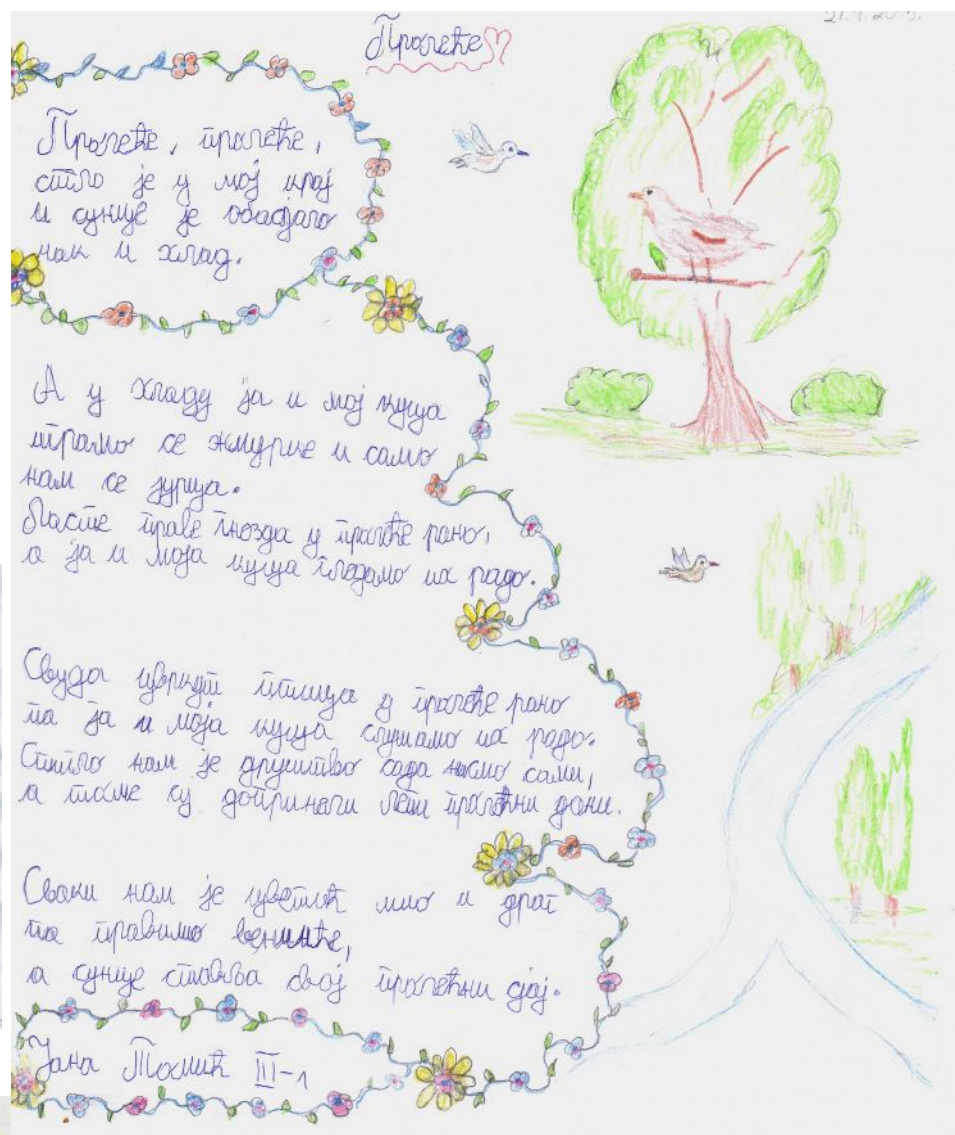
МЛАДИ ЛИТЕРАТИ

Милица Аксентић 3/2

Маша Тодовић 3/2

Милка Шљукић 3/1

МЛАДИ ЛИТЕРАТИ

Ученици литерарне секције пишу лепо и пишу пуно. Ипак, најлепши су њихови радови о љубави.

Говорити о љубави то је већ по мало волети

Све душе су као неке велике тајне, скривене и склупчане од очију света. Када се пробудимо у неком свом свету, запљусну нас таласи љубави. Неки врели дани, дивна музика и очи. Очи без којих ни небо не би имало оно плаветнило и ону ширину. Сlike се ређају, а руке крену према некоме кога је срце одабрало.

О томе писаше многи песници и испеваше најлепше љубавне песме.

Љубав увек тражи више. Научимо праштати, губити. Она једноставно не да мира. Она је плава уснула птица, дар који само срце зна изабрати, чежња, немир, слутња. Разлију се боје као мастило и све лелуја и трепти. Звезде постају ближе и лако их рукама обгрлимо. Ходамо, а мисли нас воде тамо где срце жели.

На длановима, јутром, уместо росе сијају њене очи. Сунце се прикрада и када је напољу суморно, некако као да ти ватра пецка образе. У души чујемо неку дивну мелодију и све се њише као таласи златног жита. Сва чуда у свемиру десе се за трен, све заигра и све се јасно да сагледати. Душа се почне отварати као шкољка додирнута нежном руком.

Љубав је јутро које те подсећа на њен осмех, на нежне погледе. Љубав се само срцем може видети. И као што песник каже:

„Смеха твога да нема
Зидови не би никад
Из очију нестајали

Руку твојих да није
Сунце не би никад
У сну нашем преноћило.“
(Васко Попа)

Младен Јовановић 8/1

Љубав! Да ли постоји нешто у животу а да није везано за љубав? Не постоји. Јер љубав је најбитније осећање и смисао живота. Из љубави се рађа мржња, бол, разочарење ако нас повреди особа коју волимо. Срећа исто зависи од љубави. Не постоји песник, ни писац, а да у свом делу није писао о љубави, не само о љубави према вољеној особи, већ и о љубави према породици, спорту, књижи, домовини...

Љубав није невидљива, напротив, види се у очима, понашању. Љубав се не може описати речима, не постоји довољно добра дефиниција, али се она види и осећа. Понекад нас чини толико срећним, а понекад од нас прави слабиће. О томе најбоље говори изрека: „Љубав јаке чини слабима, а слабе јакима, мудре чини будалама, а будале мудрацима, пали страсти, гаси разум, једном речју окреће све наопако“. Када волиш некога, ни не примећујеш ништа што се дешава око тебе.

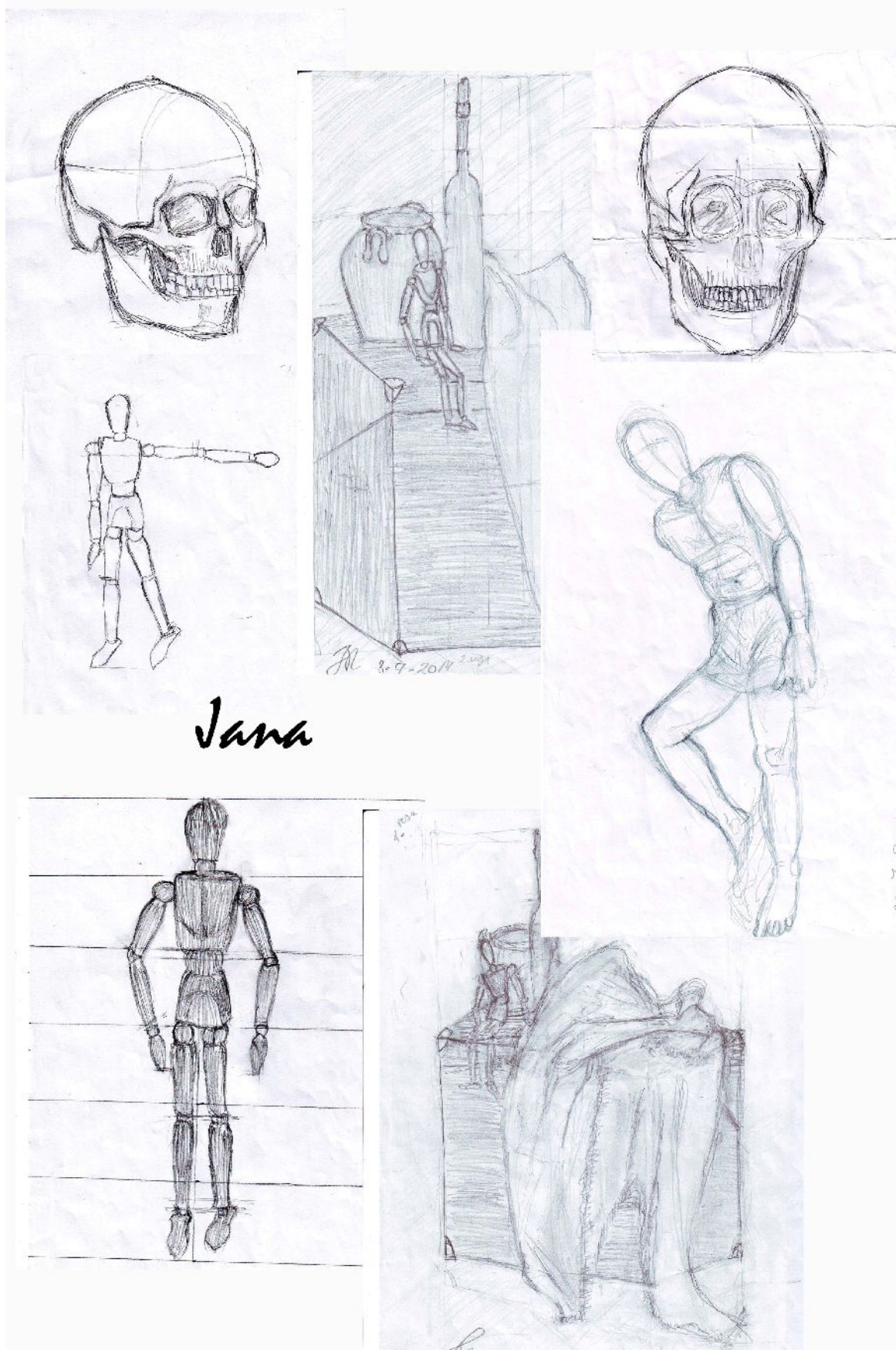
Да ли је љубав слепа? Не знам. Можда толико заслепи човека, да не примећује ништа. Можда учини човека толико великим, да због љубави опрашта свакакве глупости, умањујући мане вољеној особи. Не знам да ли ико зна одговор на ово питање.

Можда љубав и није толико битна ствар. Ја сам још млад да бих осећао праву љубав према некој девојци. Осећања према некој особи се граде дуго, а само пар секунди је потребно да се униште.

Сада када погледам моје родитеље, знам да је то права љубав, која траје дуго, а не сада ови момци и девојке којима је битно само да буду главни и да се о њима прича, такозвани „шмекери“ којима није битно да ли ће неко на крају бити повређен. Када погледам са те стране, ипак ја нећу журити са тим.

Алекса Дамјановић VIII₁

МЛАДИ ТАЛЕНТИ

Jana

Јана Милошевић 6/2

МЛАДИ ЛИТЕРАТИ

(Не) читајте мој дневник!

by Strahinja Raskovic

23.8.2014.

Данас је требало да буде још један сасвим обичан дан. Летњи распуст је, време када могу дуже да спавам, идем на базен, играм фудбал... овај дан је ипак донео нешто ново, недоживљено, узбудљиво.

Устао сам рано да бих отишао на тренинг. Није ми тешко да устанем, волим фудбал. Данашњи тренинг није био другачији од осталих, трчање, полигон. Када се завршио тренинг, тренер нас је позвао да нам саопшти нешто важно. Рекао је да одлази у други клуб. Као да ми је неко земљу под ногама измакао. У почетку га нисам разумео. Био сам тужан, осећао сам се изгубљено. Почела су да навиру сећања: лица дечака, мој први тренинг, човек који ми је пришао, пружио руку и рекао своје име. Нисам желео да тек тако оде из мог живота човек који ме је учио фудбалу, али који ме је научио много више од тога: да не касним, да чувам себе од других, али и друге од себе, да водим, али и да будем вођен...

Неки дечаци су већ кренули својим кућама. Седео сам неспособан да се померим, осећао сам велику празнину коју ништа није могло да попуни. Тренер ме је позвао да дођем до њега. Стајао је са још неким дечацима. Уследило је питање: „Да ли би прешао са њим и још двојицом дечака у нови клуб?“ Сву ону тугу заменила је радост, понос... ја сам тај који је изабран. Сви они дани трчања кући из школе, па трчања на тренинг, у једном тренутку, све је добило свој значај. Тренер ми је пришао, ставио руку на раме и ништа друго није било важно.

Има дана по нечему необичних, али овај невероватни дан остаће утиснут у моје срце заувек.

Павле Мићановић 8/3

17. октобар 2013.

Седим у својој соби и размишљам о данима који се нижу. Сваки дан личи на претходни, а сигурно ће бити сличан следећем. Погледом лутам по разбацаним папирима, отвореним књигама, компјутеру и по обележеним данима на календару. Покушавам да се сетим зашто сам обележио поједине у недељи и нисам могао да се сетим зашто је један дан другачији од другог. Желим да се затворим у својој соби и да никога не видим и не чујем. Сви знају да сам отворен, да сам увек насмејан и спреман да помогнем свима који су у невољи. Никома не могу да кажем да их све волим, али да не бих хтео да они буду део сваког тренутка мог живота, како ми је добро што сам сада сам, јер могу да се посветим само себи и својим жељама. Моје мисли у овом тренутку не желим ни са ким да делим. Звони телефон - не јављам се. Звоно на вратима - не отварам. Осећам се добро јер никог не морам да слушам, али осећам и грижу савести, јер никоме нисам рекао разлог свог понашања. А он је тако једноставан, хоћу да попричам са собом, да размислим о својим сновима, али да ли ће се и један од њих остварити? Пролази још један дан, који личи на јучерашњи, а сигурно је веома сличан сутрашњем.

Игор Новаковић 8/1

25.2.2015.

Драги дневниче,

Последњих неколико дана Дон је био уморан и малаксао, па сам била веома забринута. Убрзо, ветеринар је рекао да је Дона заразио крпељ. „Од обичног крпеља не може умрети тако млад и јак пас“, мислила сам у себи. Редовно смо га водили на инфузије, стално сам била уз њега, као да сам предосећала да му је остало још само недељу дана. Операција је била последња нада. После операције вратили смо се кући. Требало је да издржи још ову ноћ, али он то није успео.

Јутрос кад сам се пробудила, мама је била сва надувена од плакања, а тата сав озбиљан. Знала сам шта следи, мама је те претпоставке и потврдила. Био је ово најгори тренутак у мом животу.

Целог дана мисли ми лутају, сећам се наших тренутака. Сада знам да је он горе на небу и да ме чува.

Ево, коначно сам скупила снаге да опишем његов одлазак.

Маша Лукић 6/1

Цртамо и сликамо

Саскија

Усугора

Мирка

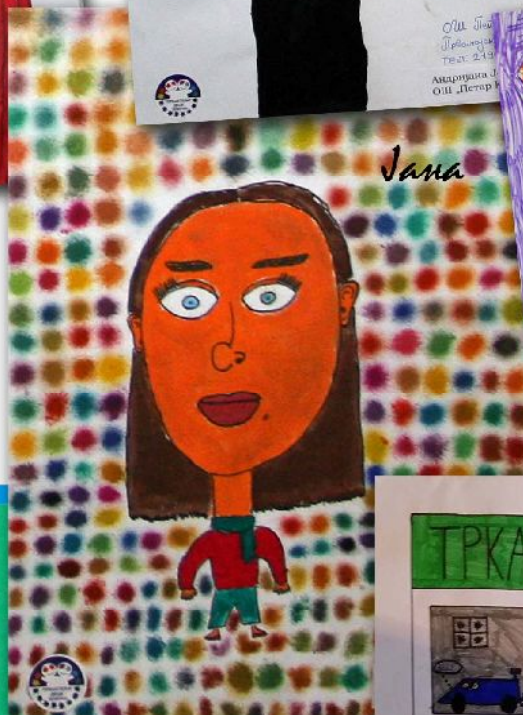
Андрејана

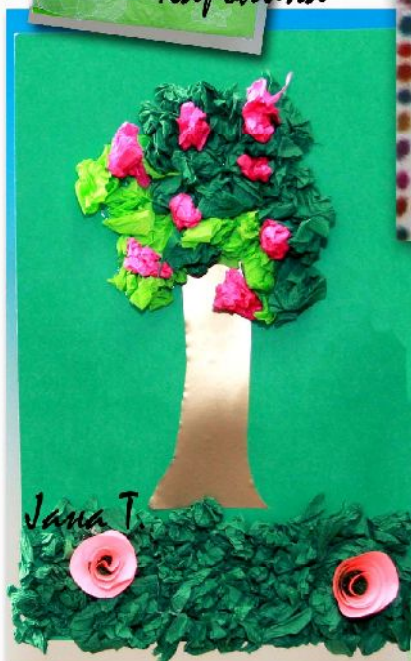
Лана

Каролина

Јана

Јана Т

Лука

Neymar JR

Милан Атанацковић, наставник ликовне културе

ТАКМИЧЕЊА

ФИЗИКА				ОПШТИНА	ГРАД	РЕП
1	Веселиновић Никола	Слађан Игњатовић	6/2	х	1.	похвала
2	Николић Наташа	Слађан Игњатовић	8/1	пл. град	учешће	
3	Величковић Сандра	Слађан Игњатовић	8/1	пл. град	учешће	

Никола Веселиновић 6/2

КЊИЖЕВНА ОЛИМПИЈАДА				ОПШТИНА	ГРАД	РЕП
1	Јарић Невена	Неда Лојовић	8/1	1.	2.	3.
2	Шкорић Јован	Неда Лојовић	8/2	2.	2.	
3	Јацић Виолета	Горанка Пекић	7/3	1.	3.	
4	Ристић Јована	Неда Лојовић	7/2	2.	учешће	
5	Павлица Марија	Горанка Пекић	7/3	2.	учешће	
6	Вукобрат Бојан	Неда Лојовић	8/1	2.	учешће	

Невена Јарић 8/1

СРПСКИ ЈЕЗИК				ОПШТИНА	ГРАД	РЕП
1	Величковић Сандра	Неда Лојовић	8/1	х	2.	учешће
2	Обренић Ана	Горанка Пекић	6/1	2.	2.	
3	Телента Мартина	Горанка Пекић	6/3	2.	2.	
4	Пузовић Петар	Радмила Головић	5/2	2.	учешће	
6	Вуковић Филип	Неда Лојовић	7/2	3.	учешће	

Сандра Величковић 8/1

ИНФОРМАТИКА				ОПШТИНА	ГРАД
1	Игњатовић Никола	Милош Ђурић	6/2	пласман градско	учешће

Ана Обренић 6/1

ХЕМИЈА				ОПШТИНА	ГРАД
1	Вуковић Филип	Борка Панајотовић	7/2	2.	учешће
2	Миловановић Катарина	Борка Панајотовић	7/1	3.	учешће

Мартина Телента 6/3

СТРАНИ ЈЕЗИК				ОПШТИНА	ГРАД
1	Радојевић Јана	Јелица Ристивојевић	8/2	2.	учешће

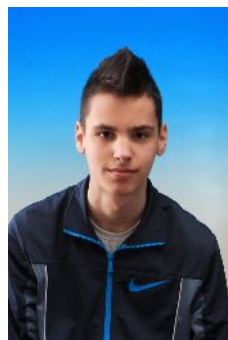
ТАКМИЧЕЊА

Далибор Цодић 4/1

Виолета Јаџић 7/3

Јован Шкорић 8/2

Бојан Вукобрат 8/1

Влада Папрић 7/2

МАТЕМАТИКА				ОПШТИНА	ГРАД
1	Цодић Далибор	Наташа Кабаница	4/1	2.	1.
2	Илинчић Душан	Летица Шуша	3/2	3.	учешће
3	Станојевић Илија	Наташа Кабаница	4/1	3.	учешће
4	Нововић Петар	Драгана Матовић	4/2	3.	учешће

БИОЛОГИЈА				ОПШТИНА	ГРАД	РЕП
1	Јаџић Виолета	Мирјана Травица	7/3	2.	2.	похвала
2	Милошевић Јана	Мирјана Травица	6/2	2.	2.	
3	Јовановић Алекса	Мирјана Травица	5/1	2.	3.	
4	Вуковић Филип	Мирјана Травица	7/2	2.	3.	
5	Мркајић Ива	Мирјана Травица	5/1	2.		
6	Дондур Уна	Мирјана Травица	5/3	3.		
7	Визи Миња	Мирјана Травица	6/1	3.		
8	Павловић Анђела	Мирјана Травица	6/3	3.		
9	Умићевећ Тамара	Мирјана Травица	8/1	3.		
10	Николић Наташа	Мирјана Травица	8/1	3.		

ИСТОРИЈА				ОПШТИНА	ГРАД	РЕП
1	Вукобрат Бојан	Драгољуб Илин	8/1	3.	2.	учешће
2	Ристивојевић Лана	Драгољуб Илин	5/2	3.	учешће	
3	Мићуновић Марко	Драгољуб Илин	7/2	3.	учешће	
4	Јаџић Виолета	Драгољуб Илин	7/3	3.	учешће	

ЛИКОВНО				ОПШТИНА
1	Поповић Јана	Милан Атанацковић	5/1	Мали Пјер
2	Ристивојевић Лана	Милан Атанацковић	5/2	Мали Пјер
3	Јевић Андријана	Милан Атанацковић	5/3	Мали Пјер
4	Рацковић Лука	Милан Атанацковић	5/3	Мали Пјер

РЕЦИТАТОРИ				ОПШТИНА	ГРАД	РЕП
1	Папрић Влада	Горанка Пекић	7/2	1.	1.	4.
2	Раденковић Владислав	Летица Шуша	4/1	похвала		

ТАКМИЧЕЊА И СМОТРЕ

ЛИТЕРАРНА СЕКЦИЈА			РАНГ ТАКМИЧЕЊА
ученик	назив рада	назив смотре или конкурса	општина
Младен Јовановић 8/1	Мој Земун (песма)	Обележавања Светског дана поезије	2.
Ања Собоћан 8/3	Недовршена прича	Дечија недеља/литерарни конкурс	2.
Лука Јуришић 4/1	Недовршена прича	Дечија недеља/литерарни конкурс	2.
Андреа Чучковић 3/3	Пред ликом Светог Саве	Обележавање Школске славе	2.
Татјана Раичевић 3/3	Пред ликом Светог Саве	Обележавање Школске славе	3.
Лука Главинић 3/1	Пред ликом Светог Саве	Обележавање Школске славе	3.

Сто младих талената Београда 2014. објављене песме ученика:
 Анђела Павловић 6/3, Теодора Димитријевић 3/2, Вукашин Тадић 4/3, Милан Аксентић 4/2, Сара Калинић 8/1, Предраг Бендаревић 8/1, Растко Девић 3/2, Сара Стевановић 4/1, Никола Перовић 7/3.

Општинско екипно првенство у шаху

Презиме и име ученика; разред	Пласман
Брборић Владан 5/1	3. место екипно
Антонић Ненад 5/3	
Нововић Петар 4/3	
Станојевић Марко 3/2	
Стојановић Илија 4/1	

ЧИТАЛАЧКА ЗНАЧКА	ОПШТИНА
ученик	титула
Вања Вулић 3/3	Велики поштовани писар
Миња Алексић 6/3	Велики поштовани говорник

Миња Алексић 6/3

Вања Вулић 3/3

НОСИОЦИ ВУКОВЕ ДИПЛОМЕ

„МИСЛИША 2015“ – основни ниво

Р.бр.	Презиме и име ученика; разред	Бр. поена	Ранг
1.	Медаковић Софија; 2. р.	60	1. награда
2.	Дондур Илија; 4. р.	100	1. награда
3.	Ђуровић Филип; 4. р.	100	1. награда
4.	Џодић Далибор; 4. р.	100	1. награда
5.	Јовановић Алекса; 5. р.	100	1. награда
6.	Величковић Сандра; 8. р.	100	1. награда
7.	Мандушић Данило; 8. р.	100	1. награда
8.	Вулић Вања; 3. р.	96	2. награда
9.	Машковић Валентина; 2. р.	55	3. награда
10.	Марковић Валентина; 3. р.	90	3. награда
11.	Смиљанић Урош; 3. р.	94	3. награда

НАЈМАСОВНИЈА ШКОЛСКА ТАКМИЧЕЊА

У четвртак, 12.3.2015.г, са почетком у 12.00 часова, одржано је популарно математичко такмичење „Мислиша“. Ово национално такмичење по десети пут организовало је Математичко друштво „Архимедес“, а у нашој школи реализовано је у организацији Стручног актива математичара и представника Актива учитеља. На такмичењу је учествовало 115 ученика од другог до осмог разреда, који су решавали тестове са занимљивим математичким задацима, првенствено логичко-комбинаторног карактера. Циљ такмичења је популарисање математике, развијање интересовања за њу и мотивисање ученика да је уче са задовољством.

ВАЖНО:

- Од 2.006 ученика VIII разреда на републичко финале пласирало се 6 ученика од тога **2 су ученици наше школе!**
- Од 10.919 ученика II разреда на републичко финале пласирало се 30 од тога **један из наше школе.**
- Од 9.779 ученика IV разреда 54 се пласирало даље од тога су **наша 3 ученика.**
- Од 5.195 ученика V разреда 18 се пласирало у финале од тога је **један наш ученик.**
- Од 115 ученика наше школе који су учествовали на основном нивоу 11 ученика је награђено и 13 похваљено што је скоро четвртина учесника.

На читалачкој смотри „Читалачка значка“ учествовало је 87 ученика од првог до осмог разреда. Ученици првог, трећег и четвртог разреда остварили су одличан пласман и своје знање и разумевање прочитаног представили на најбољи начин. Најмасовније учешће имала је одељењска заједнице 4/1. По пропозицијама такмичења на општинску смотру пласирало се 33 ученика (23 говорника и 10 писара), који су на општинском такмичењу остварили одличан резултат освојивши 30 титула, од којих и две главне: Вања Вулић 3/3 освојио је титулу Велики поштовани писар и Миња Алексић 6/3 титулу Велики поштовани говорник.

РАСТАНЦИ СУ И ВЕСЕЛИ И ТУЖНИ

Збогом мојих петнаест година

Још увек дубоко носим у себи слике великог хола и неке неописиве септембарске боје које су се преливале по нашим главицама док смо чекали да нас прозову наше прве учитељице. У граји чух своје име и пођох према гласу који ме прозва. Руку ми стисну моја прва учитељица и од тог тренутка знао сам да ће ово бити мој други дом, моја школа, моји другови. Тако је и било.

Свих ових петнаест година прођоше као тај први стисак руке. Сигуран, безбрижан, топао. Ми смо расли. У нашим главама мешали смо полиноме и падеже, градове света, руске песме. Борили смо се да освојимо неосвојиве тврђаве хемијских реакција, флору и фауну, енглеске речи, Њутнов закон, да певамо и сликамо неке далеке пределе. И да волимо да се радујемо, боримо, смејемо. Да понесемо са собом препун шешир наших слатких лудости на одморима, неко рањено срце, неке слатке и топле речи. И да се памтимо.

Стајаћу опет у холу школе сада већ као петнаестогодишњак. Чекаћу стисак руке моје разредне поносне на све нас, на њено 8/1.

Младен Јовановић 8/1

Говорити о љубави, то је већ по мало волети

Људи кроз живот траже сврху и разлог својег живота. Траже нешто што их издиже из гомиле и нешто што ће им дозволити да лете. Тражимо своја крила. Мислим да су најјача крила - крила љубави.

Она нам дају разлог за живот, ми некоме значимо, ми некога волимо. Сама помисао да чиниш неког срећним је довољна сврха живота. Ти си та која измамљује осмех на лице, брише сузе и чува леђа вољеној особи. Ту особу волимо јер нас разуме, јер свему даје лепоту. Она нас воли због онога што нисмо, исто онолико колико због онога што јесмо. Чак и када смо изгубљени у најмрачнијим улицама где се ништа не види, она осветли пут осмехом, охрабри нас речима и љубављу нас изгура на прави пут.

Зар то није најлепша сврха? Тај незаборавни, несебични осећај о коме сањамо. Љубав испуњава живот лепотом и зато је она његова сврха.

Наташа Николић 8/1

М.Того
Огезенски старшина
VIII/1

Н.Браннобут

У.Хобанобут

Т.Еренуја

Н.Бојбанја

Б.Вукобрат

А.Данјанобут

А.Пемпобут

Б.Нумобас

Т.Јумитебут

С.Пагобанобут

С.Карунути

С.Берунобут

Т.Чех

Н.Јапуди

Н.Хукарути

М.Буганобут

М.Тазопобут

М.Јобанобут

Ј.Хукарути

К.Арексенти

Т.Бенгапобут

Ј.Биремути

Т.Узманобут

Н.Крибаја

Збогом мојих петнаест година

Ближи се и тај дан када ћемо последњи пут седети у клупама и слушати исту лекцију, када ујутру у школи нећемо угледати старо друштво, већ нека нова лица.

Никад нисмо били савршено одељење, увек је било свађа, лоших оцена, неслоге. Било је тренутака када ме је све то јако нервирало и једва сам чекала крај осмог разреда. Али, како се тај крај приближава, осврнем се уназад на протекле године и видим колико је заправо лепих тренутака било у свему томе. Увек ћу се сећати првих рекреативних, наших акција сакупљања старе хартије, одлазака у биоскоп, представе коју смо спремали. Сећаћу се екскурзија и излета, посебно оног у Тршићу, када смо сви били мокри од кише, али нас то није спречило да се лепо проведемо.

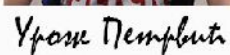
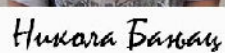
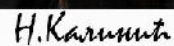
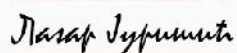
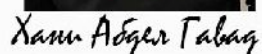
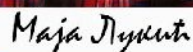
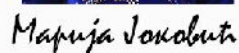
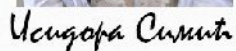
Такво је наше одељење, у свему тражимо шалу, и забринута сам да ли ће тако бити и у мом новом одељењу, које ћу у септембру упознати у новој школи.

Осећања су ми помешана. С једне стране сам тужна зато што напуштам ову школу, познате учионице и ходнике и добро познате другаре. С друге стране сам забринута да ли ћу уписати школу коју желим, и у исто време радознала какво ће бити моје ново одељење. Али у једно сам сигурна. Сигурна сам да ће ми недостајати покушаји да се не насејејем са Иваном током часова, Ањине приче о моди, Лазарева доскочице, то како Јован зна одговор на свако питање, приче дечака о фудбалу и игрицама и то кад се све девојчице окупе на великом одмору и жале колико имамо да учимо.

Прија ми чињеница да се у одељењу сада сви лепо слажемо, јер знамо да нам је остало мало времена заједно и једва чекамо екскурзију да бисмо створили нове успомене, којих ћемо се и након много година радо сећати.

Јана Радојевић 8/2

Збогом мојих петнаест година

Звони. Почиње час. Седећи у клупи присећам се свега од првог дана школе до данас. Пре осам година улетели смо у воз који нас је возио осам година, а сад се ближи последња станица када ће свако од нас кренути својим путем.

Период између почетка школе и њеног завршетка, са сигурношћу могу рећи да је био најлепши период мога детињства. На крају, није узалуд речено да је од колевке па до гроба најлепше ђачко доба. Пре нисам схватила озбиљно ову реченицу, али како време пролази и како се ближи крај, схватам зашто је баш тако речено.

Размишљајући о свему томе обзирмају ме нека тужна сећања. Враћају се успомене из доба које смо провели заједно. Живот пролази и оставља нам само лепе успомене на те дане, за које би сви волели да могу да се врате. Наше прве оцене, јединице и петице, па све наше свађе са и без разлога, рођенданске прославе. На крају, али највише битно јесте пријатељство. Најбезбрижнији део детињства је био у школи, нисмо размишљали ни о чему другом осим о дружењу и учењу. А сад са 15 година од нас се очекују озбиљнији одговори и одлуке. Морам признати да имам трему од свега тога и није ми свеједно. Никад нисам веровала у то да ће године брзо проћи и док се окренеш већ ћеш бити у средњој школи.

Из тог размишљања прекинуло ме је школско звоно. Насмејала сам се и схватила да сам још у основној школи и да трчимо на велики одмор. Иако нас само још месец дана дели до расанка, потрудићу се да ми овај период буде подједнако лепо као и досад.

Јована Бићанин 8/3

На капији моје школе

Ближи се и тај дан када ћу последњи пут ући и изаћи из ове школе, као ученик VIII-3. Све је пролазно у животу: и новац, и здравље, и срећа, само сећања заувек остају, само су она увек уз нас. Ово одељење, ови људи, то су другови, то су браћа, пријатељи са којима ћу се срести поново када порастемо, причати о свему што се десило у ових дугих осам година. Заувек ћемо памтити свађе, преписивања на контролнима, бежање са часова, дружења.

Сваки пут када размишљам о средњој школи, тешко ми је, увек помислим да ће са мном у клупи седети неко непознат, да ће ми неки други наставник предавати историју, математику, хемију, српски. Заувек ће у мом сећању остати екскурзија у седмом разреду. Сви смо били срећни, насмејани. Толико ствари за сећање. Буђење поред драгих лица пријатеља, проведена ноћ у смеку, причи. Дивне ствари. За мене пролазак кроз капију када се буде чуло последње збоно значи да сам престао да будем члан једне породице. Кажу биће још много другова и другарица у животу, биће свега. Можда је тачно да ће бити још другова, али не таквих - да их могу назвати другом породицом.

Немања Радовановић 8/3

Збогом мојих петнаест година

Сећам се првог дана школе када сам упознала оне мале девојчице и дечаке који су заједно са мном чинили одељење првог три. Сви смо били подједнако уплашени јер нисмо знали шта нас чека. Међу нама су се склопила нова познанства и родиле прве симпатије. Било је и разних несугласица којима се данас слатко исмејемо. Сећам се излета на којима смо били и турнира које смо освајали. Нисмо баш увек били сложни као одељење и нисмо знали шта та реч значи, али смо временом схватили колику тежину заправо има. До сада смо сви корачали истим путем, али се одједном пред нама појављује велика раскрсница са безброј различитих праваца од којих свако од нас треба да изабере један којим ће наставити. Питам се да ли ће нам се путеви икада више укрстити? Да ли ћемо се једном поздравити као другари који су осам година, тачније најлепши део живота, провели заједно, или ћемо проћи једни поред других као потпуни незнанци? Хоћемо ли се уопште сећати једни других? Тако се у мени гомила хиљаду питања на која немам одговор.

Приближава се и тај дан када ћу морати да кажем: „Збогом мојих петнаест година!“ Дан када ћу изаћи на исту ону капију школе на коју сам ушла као ђак првак, поздравити се са својим одељењем и кренути стазом на којој ме чекају нова школа, нови наставници, разредни старешина и нова познанства. Време ће пролазити, али ће у мом срцу остати успомене на ових осам, за мене посебних, година.

Драгана Ђуровић 8/3

Јован Бунчић 8/3

Анна Митюти А. Мухоманович
Одесський старшина

Н. Хукарова

П. Пынобай

А. Собокин

VIII/3

Б. Арсенова

Ж. Бутанун

Ж. Бурута

А. Пагуревич

У. Дразумов

М. Сманов

М. Смельанов

М. Хеснуков

А. Мангышев

У. Темпов

Н. Пагобанов

Ж. Хусева

П. Муканов

М. Желтутина

Б. Чокоев

А. Тыров

К. Тонпек

А. Тагут

PIKTOGRAFIJA

Vladan Brborić

Piktografija je pismo u slikama

Piktogram je slika predmeta kao simbol određene reči, najstariji oblik pisma.

U piktografiji slika znači čitavu rečenicu ili ceo jedan događaj.

Aleksa Jovanović

Marko Dimić

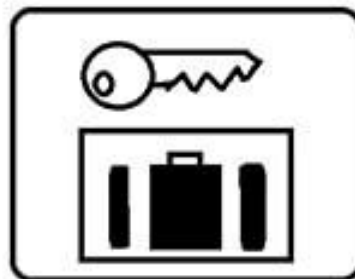
Strahinja Rašković

Marko Dimić

Ivan Vučković

Ivan Vučković

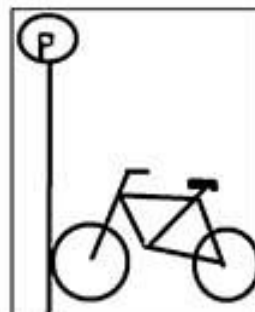
Aleksa Jovanović

Strahinja Rašković

Tijana Jovanović

Milica Golubov

Nenad Antonić

ИЗРАДА ТЕСТА ПОЗНАВАЊА САОБРАЋАЈНИХ ЗНАКОВА – ПРОГРАМ POWER POINT

Приказивање разних садржаја (текстови, слике, музика, видео снимци...) на јаснији и интересантнији начин изводи се преко презентација. Програм који се најчешће користи за израду презентација је Power Point.

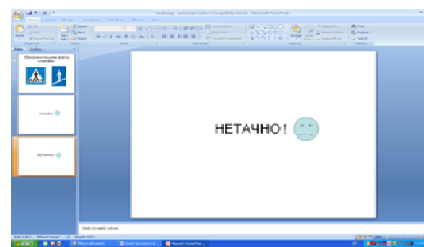
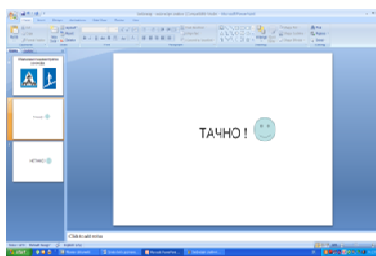
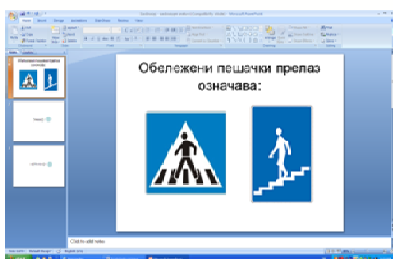
Поред израде разних презентација у програму Power Point можемо и проверити своје знање израдом вежби, тестова, квизова... То се може урадити повезивањем слајдова у презентацији тј. израдом хиперлинкова.

Урадићемо тест познавања саобраћајних знакова. Описаћемо поступак рада на једном од слајдова. Потребно је унети текст на једном слајду, а то је у овом случају „Обележени пешачки прелаз означава” и слике саобраћајних знакова. На слајду су приказана два саобраћајна знака који припадају групи знакова обавештења. То су правоугаони знакови са симболима пешачког прелаза и пешака и знак са симболом пешака и степеница. Један од знакова означава тачан одговор, а то је знак са симболом пешачког прелаза и пешака. Пошто један знак означава тачан одговор, потребно је на следећем слајду написати нпр. „тачно” а на следећем „нетачно”, како би се повезали слајдови.

Потребно је урадити следеће:

- означити саобраћајни знак са симболом пешачког прелаза и пешака;
- кликнути на линији менија на картицу Insert → Hyperlink, чиме се отвара одговарајући прозор;
- изабрати у пољу Link to опцију Place in This Document, након чега је потребно у пољу Select a place in this document изабрати број слајда који ће бити повезан са садржајем на слајду који смо означили (у овом случају слајд број 2), а затим потврдити на дугме ОК.

Исти је поступак и са знаком са симболом пешака и степеница. Знак означава подземни пролаз и у овом случају је нетачан одговор. Потребно је повезати га са слајдом број 3 на коме пише „нетачно”.

Милош Ђурић, професор информатике

ПРОГРАМИРАЊЕ - Dev C++

Програмирање представља посебан део информатике и рачунарства и у садашње време је доста заступљено. Представља и област будућности. Постоје многи програмски језици и програми који се користе за разне видове програмирања. Један од најчешће коришћених програма је Dev C++.

Dev C++ је савремени програм који се користи за програмирање, као нпр. израчунавање билионских цифара...

Инсталација програма се обавља уз помоћ посебних инсталационих CD-ова, али се могу пронаћи и бесплатне верзије на интернету.

Пример за почетнике:

```
double a,b,c;  
cin>>a>>b;  
c=a/b;  
cout<<c; <program izbacuje rezultat 2 podeljena broja>  
double –дефиниција рационалних и целобројних бројева  
cin>>a>>b – унос података  
c=a/b – извршавање функције  
cout<<c – исписивање резултата
```


Никола Игњатовић 6/2

Ову честу српску славу прате и разни обреди у народу, који су остаци старих паганских времена. Најпознатији записи о томе налазе се код Вука Стефановића Караџића у *Српском рјечнику* и код Веселина Чајкановића у *Речнику српских народних веровања о биљкама и у делу Стара српска религија и митологија*.

У народним лирским песмама које је Вук записао пева се у славу пролећа уочи Ђурђевдана и на сам празник (6. мај). Свети Ђорђе је представљен као персонификовано пролећно божанство које моћним, а нежним речима

отапа лед и омогућује плодност биљног и животињског света. Он доноси здравље, игру и весеље људима.

„Ђурђево цвеће најлепше,
Брала га Ђурђа девојка, их!
Долете пчела од неба,
Донесе гласе од Бога:
С јагањци лето богато,

ЗАНИМЉИВОСТИ О СВЕЦИМА КОЈЕ СЛАВИМО

АКО НИСТЕ ЗНАЛИ,

Сигурно већина вас препознаје на слици енглеске навијаче и то по застави коју држе. На застави је крст који Енглези зову крст Светог Ђорђа. (погледати икону)

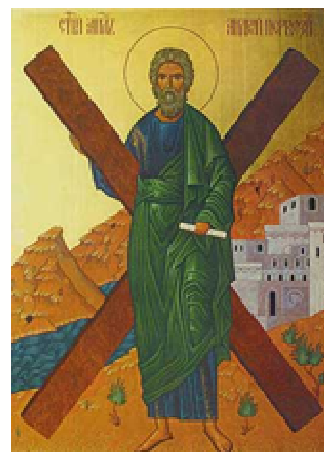
Светог Ђорђа, кога у Србији велики број породица слави као своју славу, Енглеска слави као свог заштитника као и град Москва у чијем грбу је насликан овај светитељ.

МОСКВА

На иконама Свети Ђорђе се слика као млади војник са оклопом, штитом и копљем. Од средњег века се предстаља на коњу како убија аждају која симболизује зло. Тиме се сликовито приказује победа хришћанске вере над свим злим силама.

Династија Обреновић је као своју славу славила Светог Николу док Карађорђевићи славе Светог Андрију Првозваног (био је први Христов апостол). У време Обреновића се дан Светог Андрије прослављао као државни празник, јер је на тај дан кнез Милош прочитао *Хатишериф* којим је Србија добила независност. Овог светитеља заједно са Светим Николом у Русији поштују као заштитника Русије.

Светог Андрију слави и Шкотска као свог заштитника. И они као и Енглези на својој застави имају крст светог Андрије.

Наши свети Немањићи славили су Светог Стефана. По свом светитељу заштитнику, сви краљеви и принчеви ове династије су поред свог имена носили и име Стефан, као Стефан Немања, Стефан Првовенчани, Стефан Урош, Стефан Драгутин, Стефан Милутин, Стефан Душан.

САДА ЗНАТЕ!

Јелена Вујић, вероучитељ

Први светски рат или Велики рат (1914-1918) представљао је највећи сукоб који је човечанство до тада задесило. Огроман број људских жртава и непроцењива материјална штета су најгоре последице овог сукоба, али некако данас на стогодишњицу у први план излази питање шта је прави узрок, а шта повод за почетак Првог светског рата. У свим земљама где се историчари баве Великим ратом питање повода и узрока неизоставно се везује за име Гаврила Принципа, младог Србина из Босне који је био спреман да да живот за своје идеале и за опште добро свог народа. Питање узрока Првог светског рата се показује као нешто сложеније, поготово данас на стогодишњицу његовог почетка када се објављују и неки нови до сада необјављени извори. Које год изворе да анализираш не може се избећи као историјска чињеница да је један од основних узрока сукоб између два блока европских земаља Централних сила (Немачке, Аустроугарске и Италије) и блока Антанте (Француске, Велике Британије и Русије) око интересних сфера и утицаја у свету. Аустроугарска и Русија су биле одавно супарнице на Балкану и узеле су активно учешће у решавању источног питања (питања поделе турске територије у Европи). Управо ове две земље су прве од великих сила које су једна другој објавиле рат и то одмах након аустроугарског напада на Србију. Један од основних узрока Првог светског рата по неким тумачењима је било германско продирање на исток. Године 1908. је анектирана Босна и Херцеговина од стране Аустроугарске и чинило се да мале балканске земље више не могу стати на пут захукталој двојној монархији. Било би добро овде искористити историју као учитељицу живота и направити паралелу са данашњим временом како би неки проблеми данашњице могли евентуално да добију предлог за своје решење. Немачко продирање на исток је и данас у пуном јеку и то под заставом Европске уније. Земља која апсолутно доминира у Европској унији је Немачка и њен продор на Балкан је очигледан и испуњава основне елементе империјалне политике – налази се јефтина

радна снага међу становништвом у Србији и долази до ширења тржишта за немачку робу. Србија је међутим већ те 1908. године била спремна да стане на пут немачком продирању на исток, док данас политиком сарадње са званичним Берлином као да жели да ступи у статус праве колоније којој би требало да припадну некакве мрвице од богатог империјалног плена (предприступачни фондови) као што је то са колонијама увек и био случај. Једина разлика која се намеће је то да су некада велике силе као изговор користиле „цивилизаторску мисију“ (наводну жељу империја да помогну неразвијеним афричким народима да достигну европски степен културе и цивилизације), а данас се међу неразвијене балканске народе уводе „владавина права“ и некакве силне „реформе“ у свим сегментима друштва.

Млад човек у Србији данас је ову причу о увећењу „владавине права“, и о неопходности „системских реформи“, на задовољство Империје, прогутало. Жеља већине младих, поготово образованих који овде не могу да нађу посао је да што пре напусте Србију и населе се у „обећаном рају“, односно у једној од развијених земаља Европске уније. Како би, међутим, на ово што се данас дешава Србији реаговао један Гаврило Принцип? Пошто би данашњи начин живота младих, задовољење личних потреба сад и овде и тржење задовољства искључиво у материјалним стварима, вероватно утицао и на њега, можда би и он на све начине гледао да побегне из Србије. Сигуран сам међутим, да са младим Принципом то не би био случај. Постоји опасност да би га можда ухватила и нека врста летаргије која је данас такође видљива код великог броја младих које је тешко заинтересовати за било какав садржај. Заиста нам ни „учитељица живота“ не може помоћи да сазнамо шта би у данашњем времену радио млади Принцип. Ипак некако сам убеђен да би и данас младић попут њега такође волео да пише поезију, и да би га та љубав према поезији, као и љубав према овој и оваквој Србији, натерала да негде, на неком зиду једног дана напише: „Наше ће сене ходити по Бриселу, лутати ходницима, плашити господу!“

Драгољуб Илин, професор историје

Гаврило Принцип (1894-1918)

Ево шта је једини српски Нобеловац Иво Андрић написао о Младој Босни давне 1934. године:

„Не жалећи се и примајући ход догађаја и ред ствари у људској судбини, не тражећи од новог нараштаја више разумевања него што он може да га има, ми, из 1914. године, упирамо данас један другом поглед у очи и са жаром, али и са том дубоком меланхолијом, тражимо оно наше из 1914. године, што је изгледало страшно, дивно и велико, као међа векова и раздобља, а што полако нестаје и бледи као песма која се више не пева или језик који се све мање говори. Али, између себе, гледајући један другом у зенице које су виделе чуда, права чуда, и остале и даље живе да гледају ово свакодневно сунце, ми подлежемо увек неодољивом, за нас вечном чару тих година. Тада ми опет добивамо крила и окриље патње и жртве савладаног страха и прежалене младости.

И док нас траје, ми ћемо у себи делити свет по томе на којој је ко страни био и чиме се заклињао 1914. године. Јер то лето, лето 1914, жарко и мирно лето, са укусом ватре и леденим дахом трагедије на сваком кораку, то је наша права судбина“.

* Наведено према прилогу РТС-а „Млада Босна и Црна рука“

АНКЕТА

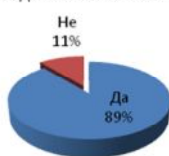
Активности чланова Новинарске секције биле су усмерене не само на припреме и израду школског листа и веб странице, већ и на истраживачко новинарство и акције подстицања наставника и ученика на побољшавању услова за рад у школи. Један од облика нашег рада било је и анкетање ученика како бисмо лакше закључили шта је то што би ђаци волели да имају у школи.

1. Да ли сте за организовање ваннаставних активности које би осмишљавали сами ученици?

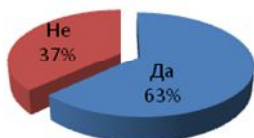
2. Да ли сте за организовање журки у холу школе поводом неких важних догађаја?

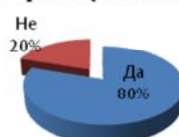
3. Да ли сте за увођење униформи?

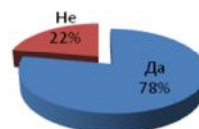
5. Да ли бисте укинули ормариће?

4. Да ли бисте волели да у школи имамо савремену књижару?

6. Да ли сте за увођење продаје воде, сокова и сендвича на нивоу месечних бонова?

Пред вама је једна од Анкета коју су „Кочићкови” новинари реализовали током другог полугодишта, а која се односи на то како би ученици уредили неке сегменте рада и понашања у школској средини. Питања су осмислили чланови секције, који су, такође, за овај број школског листа дали и графички приказ неких резултата, који су представљени и Наставничком већу и Школском одбору.

У анкетању је учествовало 280 ученика од четвртог до осмог разреда, који су својим искреним одговорима и посвећеном сарадљивошћу покушали да заједно са нама креирају слику школе, какву бисмо желели да имамо у скорој будућности. Већина питања којима смо се бавили није представљена овим графиком и анкетама које смо реализовали, јер се односе на одлуке које нису у надлежности ученичких организација, али смо се потрудили да надлежне информишемо о нашим жељама и предлозима како бисмо волели да се уреде живот и рад у „Кочићу”.

Новинарска секција

ОСНОВНА ШКОЛА ПЕТАР КОЧИЋ ЗЕМУН

„Брзо заузмите места да направимо једну лепу фотографију.” Свиђају ли ти се фотографије, стварно? Волиш ли да гледаш фотографије из својих млађих дана? Како се осећаш када у мобилном телефону налетиш на неку фотографију од пре годину-две? Откријте какви сте решавајући овај тест!

1. Колико у твом мобилном телефону имаш својих селфија?

- А. Мање од 20
- Б. Између 20 и 50
- В. Више од 50

2. Више ти се свиђа:

- А. Да се сам(а) фотографишеш
- Б. Да те фотографишу
- В. Не волиш фотографисање

3. Када порастеш желиш да постанеш:

- А. Фотомодел
- Б. Фотограф
- В. Уметник

4. Мобилни телефон:

- А. Не користиш никад за фотографисање
- Б. Користиш за фотографисање и комуникацију
- В. Ретко користиш

5. На фотографијама:

- А. Увек се смејеш
- Б. Покушаваш да се сакријеш
- В. Увек си у првом плану

6. Светло које највише волиш:

- А. Јутарње
- Б. Вечерње
- В. Дневно

Ако имаш највише одговора под А:

А: НЕ ВОЛИТЕ ФОТОГРАФИСАЊЕ!

Никако не волите да видите себе на фотографијама и не волите да гледате фотографије других. Више волиш оригинал од копије!

Ако имаш највише одговора под Б:

Б: МНОГО ЛЕПИХ УСПОМЕНА...

Свака фотографија за тебе је упомена. Желиш да сачуваш себе у сваком животном тренутку. Ове фотографије буде лепа сећања у теби и чине да цениш сваку фотографију.

Ако имаш највише одговора под В:

В: ФОТО-МАНИЈА!

Клик! Флеш! Када је у питању фотографисање свака прилика је добра. Твој телефон је пун фотографија и често их прегледаш. Ту ти је све-све и сви на једном месту - то је тако лепо!

од карелке на го граба најлесно је
ѓарко граба

КОЧИЊКО